

Arrest

nr. 89 850 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het ministerieel besluit van terugwijzing van 16 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 april 2012 werd ten aanzien van verzoeker een ministerieel besluit van terugwijzing getroffen dat hem op 20 april 2012 ter kennis werd gebracht.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN
Algemene Directie Vreemdelingenzaken
(...)"*

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Algerije;

Overwegende dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich tussen 16 oktober 2010 en 27 juli 2011 schuldig heeft gemaakt aan diefstal (3 feiten); aan weerspanning (3 feiten); aan opzettelijke slagen of verwondingen te hebben toegebracht op een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van openbaar gezag of van de openbare macht een persoon met openbare hoedanigheid bekleed (3 feiten), feiten waarvoor hij op 08 februari 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maand met uitstel gedurende 6 jaar voor 10 maand.

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

BESLUIT :

Artikel 1.- De zich noemende [S.S.], geboren te [...] op [...], alias [S.S.], geboren op [...], wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 18 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidsstelling.

Brussel, 16 april 2012

(get.) M. DE BLOCK"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) dat als volgt wordt onderbouwd:

"(...)

11.1.2. Artikel 20 Vreemdelingenwet bepaalt dus dat de minister, lees staatssecretaris, kan beslissen een vreemdeling, die zich in de situatie als omschreven in artikel 20 Vreemdelingenwet, terug te wijzen. Enkel en alleen de staatsecretaris zelf is hiertoe bevoegd.

. 11.1.3. De bestreden beslissing kan evenwel niet geacht worden genomen geweest te zijn door de staatssecretaris. Op de bestreden beslissing is noch de handtekening van de staatssecretaris terug te vinden, noch de handtekening van een ambtenaar die hiertoe gemachtigd zou zijn. Het vakje waar de Staatssecretaris DE BLOCK diende te tekenen is maagdelijk wit. Op de bestreden beslissing is enkel de handtekening van een zekere [W.V.H.] terug te vinden die als attaché tekende voor eensluidend afschrift. Het origineel van de beslissing - als die al bestaat - werd dus aan verzoeker nooit ter kennis gebracht! Het is dan ook onmogelijk voor de verzoeker om te achterhalen of de Staatssecretaris deze beslissing wel ondertekend heeft en desgevolge of de Staatssecretaris deze beslissing wel genomen heeft.

11.1.4. Hieruit volgt dat de gehele bestreden beslissing onherroepelijk gevestigd is en desgevolge vernietigd dient te worden."

2.2. Het wordt niet betwist dat het besluit tot terugwijzing werd genomen op grond van artikel 20 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.”

2.3. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet geacht kan worden te zijn genomen door de staatssecretaris. Verzoeker poneert dat de bestreden beslissing noch de handtekening van de staatssecretaris bevat noch de handtekening van een ambtenaar die hiertoe gemachtigd zou zijn. Op de bestreden beslissing is enkel de handtekening van een zekere [W.V.H.] terug te vinden die als attaché tekende voor eensluidend afschrift. Het origineel van de bestreden beslissing werd verzoeker niet ter kennis gebracht. Verzoeker meent dat het voor hem dan ook onmogelijk is om te achterhalen of de staatssecretaris de beslissing wel heeft genomen.

2.4. De Raad merkt op dat, daargelaten de vraag of een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de beslissing een substantiële vormvoorwaarde is, de miskenning van een vormvoorschrift niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Zulks moet enkel het geval zijn wanneer verzoeker aantoont dat die miskenning hem benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149.347).

De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling waarvan de geldigheid aldus niet kan worden aangetast door een gebrek aan ‘ondertekening’, niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat hierin het bestreden besluit tot terugwijzing van 16 april 2012 terug te vinden is waarbij tevens blijkt dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, mevrouw De Block, het besluit heeft ondertekend. Derhalve kan onomstotelijk worden vastgesteld dat de bevoegde persoon, met name de staatssecretaris zelf, het bestreden besluit heeft genomen. Het gegeven dat het exemplaar dat verzoeker betekend gekregen heeft, niet de handtekening van de staatssecretaris zou bevatten, kan aldus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.6. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 20 van de Vreemdelingenwet alsook de schending van de materiële motiveringsplicht. De verzoeker verduidelijkt dit middel als volgt:

“11.2.1. Artikel 20 Vreemdelingenwet bepaalt dat de Minister een vreemdeling kan terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad.

Uit het feit dat verzoekende partij d.d. 8 februari 2012 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van respectievelijk 20 maanden gedurende 6 jaar voor tien maand omwille van het feit dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan bepaalde gewelddadigheden volgt niet automatisch dat verzoeker een bedreiging voor

veiligheid van ons land betekent. Uit deze correctionele veroordelingen kan niet (automatisch worden afgeleid dat verzoeker zou voldoen aan de voorwaarden om uit het land te worden gezet met verbod om er binnen de eerste tien jaar terug te keren.

Indien dit zou zijn, quod non, dan zou het de correctionele rechter, en niemand anders toekomen, om in een (automatische) ontzetting in die zin te voorzien.

De correctionele rechter dient hier uiteraard niet in te voorzien.

11.2.2. De Minister daarentegen beschikt ter zake over enige discretionaire beleidsruimte die hem door artikel 20 Vreemdelingenwet geboden wordt. De Minister kan ervoor kiezen bepaalde vreemdelingen terug te wijzen maar moet ex hypothesi dan wel duidelijk aangeven waarom hij binnen deze discretionaire beleidsruimte in die zin beslist heeft.

11.2.3. Ook de Raad van de State besloot reeds zeer duidelijk dat niet automatisch uit een correctionele veroordeling volgt dat verder verblijf zou moeten geweigerd worden omwille van de openbare veiligheid. De discretionaire beleidsruimte die de Minister ter zake heeft sluit dus uit dat het om een gebonden bevoegdheid zou gaan / automatisme zou gaan (arrest nr. 186.704 van 30 september 2008).

Overwegende dat de bevoegdheid tot weigering van vestiging om redenen van openbare orde in hoofde van de minister van Binnenlandse zaken geen gebonden bevoegdheid uitmaakt; dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet enkel de mogelijkheid biedt om de vestiging te weigeren om redenen van openbare orde; dat de minister niet verplicht is om op basis van het vonnis van 13 juli 2001 te besluiten dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde vormt; dat de verzoekende partij bijgevolg, anders dan in het bestreden arrest is beslist, wel degelijk belang had bij de vernietiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse zaken van 13 juli 2007 tot weigering van de vestiging, met bevel om het grondgebied te verlaten.

11.2.4. Een correctionele veroordeling betekent dus niet automatisch dat verzoeker aan de voorwaarden van artikel 20 Vreemdelingenwet voldoet. Simpelweg verwijzen naar dit correctionele vonnis, kan desgevolge dan ook nooit volstaan als motivering

waarom verzoeker wel aan de voorwaarden van artikel 20 Vreemdelingenwet zou voldoen.

De Minister motiveerde zijn beslissing helemaal niet. Het enige wat in de bestreden beslissing te lezen staat is waarvoor verzoeker veroordeeld is en waaruit dan automatisch zou moeten blijken waarom verzoeker aan het gestelde in artikel 20 Vreemdelingenwet voldoet.

11.4.5. Aangezien de Minister helemaal niet motiveert waarom verzoeker aan de voorwaarden gesteld in artikel 20 Vreemdelingenwet zou voldoen, en er ook helemaal geen feitelijke elementen zijn die een dergelijke beslissing zouden kunnen ondersteunen, houdt de bestreden beslissing een schending in van de materiële motiveringsplicht en artikel 20 Vreemdelingenwet."

2.7. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

2.8. De verzoeker voert terecht aan dat de staatssecretaris over een discretionaire beleidsruimte beschikt inzake het treffen van ministeriële besluiten van terugwijzingen en dat er geen sprake is van een gebonden bevoegdheid.

Evenwel waar de verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State merkt de Raad op dat dit arrest betrekking heeft op de specifieke situatie van EU-onderdanen en hun familieleden en de weigering van vestiging op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat niet van toepassing is op de situatie van de verzoeker, gezien zijn hoedanigheid als niet-EU onderdaan.

2.9. De verzoeker betoogt verder dat de staatssecretaris zijn beslissing helemaal niet motiveert, maar simpelweg verwijst naar het correctionele vonnis dat verzoeker heeft opgelopen, wat niet kan volstaan als een motivering in het licht van artikel 20 van de Vreemdelingenwet.

2.10. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing, integendeel tot wat verzoeker voorhoudt, wel een motivering inhoudt. Daarnaast merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet "simpelweg" verwijst naar het correctionele vonnis. Integendeel, in de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats verwezen naar de gepleegde feiten en vervolgens naar de strafrechtelijke veroordeling van de verzoeker. De verwijzing in de bestreden beslissing naar de gepleegde feiten tussen 16 oktober 2010 en 27 juli 2011 van diefstal, weerspanningheid en opzettelijke slagen of verwondingen, onder meer aan

verschillende politieagenten, vindt steun in het administratief dossier. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar de veroordeling van verzoeker voor deze feiten op 8 februari 2012 door het Hof van Beroep te Antwerpen. Deze gepleegde feiten en de strafrechtelijke veroordeling worden door de verzoeker niet betwist. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, getuigt de bestreden beslissing bijgevolg wel degelijk van de vereiste feitelijke grondslag.

Enkel verwijzend naar de gepleegde 'voorgaande feiten', en dus niet naar het vonnis, wordt vervolgens uitdrukkelijk in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van verzoeker een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde.

De Raad stelt vast, op basis van de stukken van het administratief dossier, dat verzoeker verklaarde in 2010 België te zijn binnengekomen en sindsdien op onregelmatige wijze op het grondgebied te verblijven. Tussen 16 oktober 2010 en 27 juli 2011 pleegde de verzoeker meerdere feiten van diefstal met geweld of bedreiging, maakte hij zich schuldig aan heling en weerspanning en bracht hij slagen en verwondingen toe aan verschillende politieagenten. In het arrest van het Hof van Beroep dd. 8 juli 2012, waarnaar de bestreden beslissing verwijst en dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt gesteld: *"De feiten zijn ernstig. Beklaagde heeft geen enkel respect voor andermans eigendom. Hij heeft geen middelen van bestaan noch een vaste verblijfplaats en doolt rond op zoek naar wat hij maar kan stelen. Uit de feiten blijkt bovendien een gewelddadige ingesteldheid bij beklagde. De kans op recidive is groot."*

Aldus kan worden gesteld dat de staatssecretaris geen blijk geeft van kennelijk onredelijk handelen wanneer zij uit de bewezen gepleegde feiten een veiligheidsrisico afleidt en vaststelt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad. Het is ook niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris uit het misdadig gedrag van verzoeker en zijn aanwezigheid in het land een ernstig en actueel risico voor de openbare orde vaststelt naar de toekomst toe.

De verzoeker weerlegt deze beoordeling niet met zijn loutere en summiere kritiek.

Ten overvloede, wijst de Raad erop dat artikel 20 van de Vreemdelingenwet niet inhoudt dat de staatssecretaris geen terugwijzingsbesluit zou kunnen treffen ten aanzien van een vreemdeling waarvan zij het *"persoonlijk gedrag"* afleidt uit een veroordeling die door de vreemdeling opgelopen werd.

Gelet op de aard en ernst van de strafrechtelijke feiten die door verzoeker werden gepleegd en waarvoor hij werd veroordeeld met een gevangenisstraf van 20 maanden, kan evenmin gesteld worden dat het kennelijk onredelijk is om verzoekers individuele belangen als ondergeschikt aan de bescherming van openbare orde en dus het algemeen belang te beschouwen.

Aldus kan worden vastgesteld dat de staatssecretaris duidelijk heeft aangegeven dat verzoeker aan de voorwaarden van artikel 20 van de Vreemdelingenwet voldoet en bijgevolg waarom zij binnen haar discretionaire beleidsruimte inzake artikel 20 van de Vreemdelingenwet in deze zin heeft beslist.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 20 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES